

УДК 811.161.2'373.25

ІГНАТЬЄВА Світлана – кандидат філологічних наук, професор кафедри філології та мовної комунікації, Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», просп. Дмитра Яворницького, 19, Дніпро, 49005, Україна (sv.ihnatieva@gmail.com)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2217-4610>

DOI <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2025.61.8>

Бібліографічний опис статті: Ігнат'єва, С. (2025). Антропоніми як важливі маркери лінгвокультурної інформації (на матеріалі поетичного дискурсу Лесі Степовички). *Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Філологія»*, 61, 68–74, doi: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2025.61.8>

АНТРОПОНІМИ ЯК ВАЖЛИВІ МАРКЕРИ ЛІНГВОКУЛЬТУРНОЇ ІНФОРМАЦІЇ (НА МАТЕРІАЛІ ПОЕТИЧНОГО ДИСКУРСУ ЛЕСІ СТЕПОВИЧКИ)

Анотація. У статті доведено, що поетичний дискурс Лесі Степовички потребує особливого вивчення в ономастичному річизні, оскільки антропоніми авторки є одним з найважливіших маркерів репрезентації лінгвокультурної інформації.

Антропонімічні одиниці не лише відбивають власне світобачення письменниці, а й є одним із найгостріших видів її словесної зброї, набувають нових конотацій, символізуються, стають важливим засобом емоційно-образного розгортання подій, дають естетичну зарядженість, насолоду й невичерпні можливості, відтворюють особливості її глибокого національного світовідчуття. Авторка вміло вплітає антропоніми в поетичну текстову структуру, зосереджує увагу на семантичному наповненні слова, що уможливорює не тільки спіймати її емоційний стан, поєднати воедино мовну й екстралінгвальну інформацію, а щонайважливіше – визначити антропонімічні одиниці як невід'ємний змістовірний складник поетичного дискурсу, художнього стилю і сприймати їх у непростій розлогій образній перспективі.

Онімний простір поетичного дискурсу віддзеркалює суб'єктивні уподобання Лесі Степовички, наскрізне бачення й глибоке розуміння об'єктів навколишньої дійсності. Здебільшого поетичний дискурс Лесі Степовички наповнений біблійною тональністю, підсиленою відповідною ономалексикою, зокрема теонімами, які зберігають безпосередній зв'язок з поняттям, мають високий виражальний потенціал.

У поетичному дискурсі-присвяті виокремлено ініціальні форми антропоніма, які складно піддаються розкодуванню. Закодованість інформації дає натяк на непрості життєві перипетії авторки.

Встановлено комунікативно-прагматичну скерованість антропонімів як важливих маркерів лінгвокультурної інформації у контексті поетичного дискурсу, розкрито особливості їхньої семантики, з'ясовано образотвірні функції номенів на позначення персонажів, історичних осіб, відантропонімічних форм множини, асоціонімів. Наголошено на здатності антропонімів вербалізувати категорію інтимізації в проєкції на сильну текстову позицію – завуальовану назву поезій.

Ключові слова: поетичний дискурс, Леся Степовичка, лінгвокультурема, антропоніми, оніми, концепт.

IHNATIEVA Svitlana – PhD in Philology, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Philology and Language Communication, Dnipro University of Technology, 19, Dmytra Yavornytskoho ave., Dnipro, 49005, Ukraine (sv.ihnatieva@gmail.com)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2217-4610>

DOI <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2025.61.8>

To cite this article: Ihnatieva, S. (2025). Anthroponyms as important markers of linguistic and cultural information (based on the materials of Lesya Stepovychka's poetic discourse) [Artistic tropes and figures as the expressors of axiological modality in modern German political discourse: functional aspect]. *Problemy humanitarnykh nauk: zbirnyk naukovykh prats Drohobyskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Seriiia «Filolohiia» – Problems of Humanities. «Philology» Series: a collection of scientific articles of the Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University*, 61, 68–74, doi: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2025.61.8> [in Ukrainian].

ANTHROPONYMS AS IMPORTANT MARKERS OF LINGUISTIC AND CULTURAL INFORMATION (BASED ON THE MATERIALS OF LESYA STEPOVYCHKA'S POETIC DISCOURSE)

Summary. The article proves that Lesya Stepovychka's poetic discourse needs a special study in the onomastic realm since the author's anthroponyms are the most significant markers of the representation of linguistic and cultural information.

Anthroponymic units not only reflect the writer's worldview, but they are also one of the sharpest types of her verbal weapon. They acquire new connotations and become symbols and significant means of the emotional and figurative unfolding of events. They also give aesthetic charge, pleasure, and inexhaustible opportunities, reproducing the specificity of her deep national worldview. The author skillfully weaves anthroponyms into the poetic textual structure. She focuses on the semantic content of the word, which makes it possible not only to record her emotional state, but to combine linguistic and extra-lingual information, and most important to define anthroponymic units as an integral content-creating component of poetic discourse, artistic style, and perceive them in a difficult sprawling figurative perspective.

The onymous space of the poetic discourse reflects Lesya Stepovychka's subjective preferences, her transversal vision, and her deep understanding of the objects of the surrounding reality. The greater part of Lesya Stepovychka's poetic discourse is filled with biblical tonality that is reinforced by the appropriate onomaslexics, in particular, theonyms which retain a direct connection with the concept and have a high expressive potential.

In the poetic discourse dedication, the initial forms of the anthroponym which are difficult to decode are singled out. The encoded information gives a hint about the author's difficult life challenges.

In the poetic discourse dedication, the initial forms of the anthroponym are singled out, which are difficult to decode. The encoded information gives a hint about the author's life challenges.

The communicative and pragmatic orientation of anthroponyms as important markers of linguistic and cultural information in the context of poetic discourse is established. Specific features of their semantics are revealed. The pictorial functions of nomens for the designation of characters, historical figures, anthroponymic plural forms, and associonyms are clarified. The ability of anthroponyms to verbalize the category of intimacy in projection onto a strong textual position – the veiled name of poetry – is emphasized.

Key words: poetic discourse, Lesya Stepovychka, linguacultural, anthroponyms, onyms, concept.

Постановка проблеми. Багата й щедра на таланти українська земля. Серед них – знакова січеславська письменниця покоління вісімдесятих Леся Степовичка. Письменниця, чие дитинство пов'язане з Оріллям, а юність і зрілість – з могутнім Дніпром. Така собі, як влучно характеризує її Микола Степаненко

(2013), «добра, привітна, мудра Килина», «славна донька степу», «українськоцентрична і європейськоорієнтована водночас», «гарно вбрана», «елегантна фрау», «в народних строях, у вишиванці з коралями», яка «безупинно дарує себе, навсебіч, не чекаючи похвали» (с. 45–46). У передмові до книги

Лесі Степовички «Стернею доли» (2007), Ігор Павлюк стверджує, «та Леся – козачка. Її піснями ще плакатиме від щастя «степова Еллада», а під її крилами знаходимуть, як і знаходять, затишок діти, білі птахи та безшабельні, безреберні чоловіки. Бо вона ніжна й безмежно сильна. Як вогонь у степу» (с. 63). Одна з яскравих представниць літературної Дніпропетровщини, вона «явлена в краю козацьким, степова Галатей, що чує снагу землі предківської, духовне благородство своє черпає з джерел історії роду свого лицарського» (с. 352). Незважаючи на численні дослідження українського поетичного дискурсу вітчизняними лінгвістами, поетичний антропонімікон Лесі Степовички досі не був предметом аналізу, що й зумовлює актуальність нашого дослідження. На нашу думку, поетичний дискурс потребує особливого вивчення в ономастичному річищі, оскільки оніми авторки є одним з найгостріших видів її словесної зброї, дають естетичну зарядженість, насолоду й невичерпні можливості. Без сумніву, услід за В. М. Галич стверджуємо: «Специфіка художнього мислення письменника завжди вабить дослідників його творчості, особливо, коли йдеться про оригінальність митця, непересічність його таланту» (Галич, 2002 с. 41).

У змодельованому Лесею Степовичкою художньопоетичному світі антропоніми здебільшого працюють на поетичний текст, на його глибоке розуміння та інтерпретування реципієнтом. Крім того, через оніми, вживані поеткою, простежується прихований підтекст. У своїй ономотворчості січеславська поетеса вільна у виборі, але він залежить від чинних норм реальної ономастики, на якій, власне, й зосереджує увагу Леся Степовичка.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Культура тісно пов'язана з мовною діяльністю людини й соціуму, що засвідчує лінгвокультурологічний аспект мовознавчих досліджень, пов'язаних із вивченням концепту, витоки якого – у філософії та логіці, написано чимало. Так, у дослідженнях вітчизняних мовознавців К. Ю. Голобородька (2003) «Лінгвістичний статус концепту» (с. 16–21), Ж. В. Краснобаєвої-Чорної (2006) «Інтегральний підхід до інтерпретації концепту (філософський та лінгвокультурологічний вектори)

(с. 27–31), В. Д. Ужченка (2006) «Нові лінгвістичні парадигми «концепт – фразеологізм – мовна картина світу»» (с. 146–152) це поняття переосмислене й актуалізоване. Він не виникає безпосередньо з лексичного значення слова, а охоплює асоціації, емоції, оцінки, національні образи й конотації, властиві тій чи тій культурі. Концепт розглядаємо в дещо іншій системі зв'язків: значення – у системі мови, концепт – у системі логічних відношень і форм, що є предметом вивчення лінгвістики й логіки. Важливим для нашого дослідження є те, що концепт у поетичному дискурсі Лесі Степовички є носієм знань інформативного характеру, які безпосередньо засвідчують засвоєні практичні навички, здобутий життєвий досвід, заснований на пережитому, випробуваному, особистому, соціально й національно зумовленому відчутті кожного носія тієї чи тієї мови та слугує культурним тлом комунікативного простору. Т. А. Космеда ще в роботі «Аксіологічні аспекти прагмалінгвістики: формування і розвиток категорії оцінки» (2010) стверджує, що формують концептуальну картину світу різні типи мислення, «і не все, що пізнано людиною, набуває словесної форми, не все відображається за допомогою мови, і не вся інформація, яка надходить із зовнішнього світу, набуває мовного виразу» (с. 2). Лінгвокультурний метод, застосований у нашій роботі, спрямований на вивчення взаємозв'язку та взаємодії культури й мови, визначених важливою функцією мови – створювати, розвивати, зберігати і транслювати культурні надбання. У дослідженні послуговуємось визначенням лінгвокультуреми, запропонованим О. О. Селівановою (2010): «мовний знак, який містить культурну інформацію» (с. 354). Л. І. Мацько (2011) вказує на важливу властивість лінгвокультуреми, що є «стійкою відтворюваною в етнолінгвістичному соціумі мовною одиницею, яка відображає культурний досвід і ціннісні орієнтири національного суспільства (с. 63). В. М. Галич (2002) зазначає, що успіх дослідника літературно-художньої антропонімії в з'ясуванні естетичних функцій онімних одиниць «залежить від рівня усвідомлення ним діалектики зв'язку між загальними й власними іменами, реальними й створеними творчою уявою письменника, специфіка яких зумовлена при-

належністю антропоніма до системи мови (її ономастичної підсистеми) і системи художнього твору» (с. 65).

Мета дослідження полягає у дослідженні особливостей функціонування антропонімів у поетичному дискурсі Лесі Степовички. У зв'язку з визначеною метою поставлено **такі завдання**: 1) встановити комунікативно-прагматичну скерованість антропонімів як важливих маркерів лінгвокультурної інформації у контексті поетичного дискурсу; 2) визначити місце антропонімів у змістотворенні поетичного дискурсу Лесі Степовички; 3) з'ясувати образотворчі функції номенів на позначення персонажів, історичних осіб, відантропонімійних форм множини, асоціонімів; 4) встановити здатність антропонімів вербалізувати категорію інтимізації.

У статті використано описовий метод із застосуванням прийому систематизації мовного матеріалу в синхронії. Серед методів, які уможливають розкриття поставлених завдань, виокремлено текстологічний і аксіологічний, а також метод психоаналітичної інтерпретації. Аксіологічний підхід допомагає не тільки з'ясувати місце антропонімів у змістотворенні поетичного дискурсу Лесі Степовички, а й визначити їхній пізнавальний потенціал.

Виклад основного матеріалу. Характерною ознакою сучасного художньопоетичного дискурсу Лесі Степовички є функціонування в ньому значної кількості антропонімів, які не лише якнайповніше відбивають власне світобачення письменниці, а й відтворюють особливості її глибокого національного світовідчуття. Антропонімні одиниці, вміло вплетені Лесею Степовичкою в поетичну текстову тканину, дають змогу впіймати емоційний стан авторки, поєднати воедино мовну й екстралінгвальну інформацію, а щонайважливіше – вони є невід'ємним складником форми поетичного дискурсу, художнього стилю і сприймаються адресатом у непростій і розлогій образній перспективі. Жвавий інтерес січеславської поетки викликають насамперед особистості, які залишили глибокий слід в історико-культурному житті України, українського народу, малої батьківщини – її рідної Могилівщини, міста Дніпра, там, де пройшло її дитинство, юність, зрілість, там

вона живе, працює, творить, мріє... Це імена відомих письменників, відомих митців, історичних постатей. Найчастіше це вірші-присяти: «В майстерні скульптора» – народному художнику України Володимирі Небоженку. Напр.: // *Майстерня скульптора. / Містичне перехрестя / епох, енергій, пристрастей, оман. / тут бюсти на полицях спочивають / від шалу попередніх лихоліть. / Дрімать клони Чкалова і Поля... / Олесь Гончар ясніє в профіль і анфас*» (Степовичка, 2015, с. 12).

На особливу увагу заслуговує поезія «Золота пектораль» – пам'яті Бориса Мозолевського, поета й археолога. Напр.: // *«Віють-віють столітні вітри. / Засипають нам очі піском, / обертаючи степ на пустелю / Так дрібненькими золотниками / вивітрюється віками / сила й міць України-Скіфії / Ми прогнівили Бога, братове...»* (Степовичка, 2015, с. 16).

Особові імена мали люди в усі часи й у всіх цивілізаціях. До того ж майже всі імена людей несуть на собі яскравий відбиток відповідної епохи, часу. Напр.: // *Ще пирхне коник – де ти, Калнишевський? / І чайка скрикне – і впаде полуда з віч:/ була цариця тут, та друга, а не перша,/ а першою була – Козацька Січ!* (Степовичка, 2015, с. 40). Серед імен відомих постатей, засвідчених в поетичному дискурсі Лесі Степовички, природно, найбільша частина українських, що зумовлено її пильною увагою до національного. Поезія «Наш панотець» – присвята отцю Василю Пишному – настоятелю Храму Покрови Божої Матері в селі Рубанівському на Дніпропетровщині: // *Над Рубанівським небо синє, / Поволі сонце припіка / Рушаймо до отця Василя, / До Панотця-Наставника...* (Степовичка, 2015, с. 94). Антропонім *Василь Пишний* уможливлює глибше пізнання християнської душі авторки, упевнює у її глибокій релігійності. Адресат панотець-наставник Василь Пишний – людина, особливо близька авторці завдяки спільності твердих переконань щодо християнської віри, яку вона успадкувала від своєї матері. Пізніше Леся з любов'ю згадує свою «свою городську крепдешинову», «полиново-шипшинову» матір, називає її великомученицею Варварою. Напр.: // *Чи злії ворони лихо накаркали / Великомучениці Варварі?* (Степовичка, 2007, с. 15).

Фіксуємо широке використання Лесею фразеологічних одиниць, що містять у своєму складі біблеїзми – Бог, Господь, Всевишній та їхні похідні. Напр.: // *Німо у церкві, від сліз аж сизо, / виснуть тумани ладану, / пиши попи у шовкових ризах/ не відають **Божого** задуму. / Дав **Господь** їй і розум, і силу, / та не дав ні єдиного сина./ Не відібрав і вроду / та не продовжив роду. / Підвелася з колін і в свою оселю/ побрела крізь вселюдську пустелю.. **А Творець** їй послав дари інші – / трисвятиню рятівних віршів...* (Степовичка, 2003, с. 40–41). Здебільшого поетичний дискурс Лесі Степовички наповнений біблійною тональністю, яка підсилена відповідною ономалексикою, зокрема теонімами, які зберігають безпосередній зв'язок із поняттям, наділені високим виражальним потенціалом і є одними з найважливіших його складників.

Впадає в око ще один поетичний текст – «Пам'яті Ольги Загуменнікової, балерини і послушниці Свято-Покровського храму в Рубанівському, журно». «*Рубанівській принцесі*», яку з великою любов'ю називає «ніжною, щиросердою, тонколицею», засвідчує безмежну любов до людей творчих, неординарних у своїх вчинках. І знову вживані Лесею Степовичкою антропоніми-звертання передають щирі почуття до подруги, творчої особистості, балерини Ольги Загуменнікової. Вона рано пішла з життя, «*Відлетів назавжди білий птах*» її, але ця жінка назавжди залишиться в пам'яті прихожан і просто небайдужих людей. Напр. // *Ольга, Хельга, Олечка, Оленя, / В храмі не зустрінемося, ні. / По траві не пройдемося зеленій, / Голос твій розтанув вдалині* (Степовичка, 2005, с. 97). Лексичні антропоніміїні повтори імені відомої балерини мають підсилювальну експресію. Вони засвідчують добре ставлення до балерини Ольги Загуменнікової, яка залишиться в пам'яті «*навіки вогником в зимовому степу*».

З усього циклу віршів-присвят виділяються ініціальні форми антропоніма. Леся Степовичка ретельно шифрує імена своїх адресатів, тож вони складно піддаються розкодуванню. Така завуальованість інформації тонко натякає на непрості життєві перепетії авторки. Леся не може на повну силу заявити, вигукнути, але не може й мовчати. Зазвичай поезії такого типу адресовані вузькому колу

друзів, рідних, які знають ім'я обранця, ті, з ким авторка ділиться своїми внутрішніми болями й радощами, своїми переживаннями. Кому присвячує Леся Степовичка свій цикл любовної лірики із 11 віршів і хто такий *N.N.* осягнути непросто. Дослідник творчості мусить занурюватися в складні життєві перипетії поетки, розуміти її вподобання, захоплення, щоб коректно розкодувати їх. Світова література репрезентує безліч прикладів уживання ініціалів як засобу інтимізації.

Сфокусуємо увагу на тих сокровених смислах, змодельованих авторкою на основі своєрідної актуалізації присвяти *N.N.*, оскільки ці форми мають здатність вербалізувати категорію інтимізації. Вони збуджують уяву й емоції, водночас наповнюючи текст смислами, пов'язують з реаліями сьогодення. Можна лише зробити припущення щодо творчого тандему січеславської поетки й львівського скульптора: // ***Я люблю твої руки, / вони ліплять поволі мене, / степову половецьку бабу. / Вони ліплять моє натхнення, / порух вій чебрецевої музи*** (Степовичка, 2015, с. 44).

Інтимні порухи душі репрезентовано через звертання до свого ясночолого друга – до В.О. Зворушливо звучать рядки з поезії-присвяти «Метелики в животі» – До *N.N.*: // *Чути шерхит затихлих кроків, / тут **Франко і Шевченко** бувають. / Прометей промовляє / незабутнє, пророче слово / про той ланець залізний, / і гранітну стіну височенну... / Чути шелест осінньої рими, / усміхається **Ліна Костенко**...* (Степовичка, 2015, с. 43). Антропоніміїні одиниці, такі як Тарас Шевченко, Іван Франко, Ліна Костенко засвідчують не лише глибокі знання й розуміння авторкою історії української літератури, її любов до рідного слова, але й несуть потужний спектр асоціацій, символів, знаків, закодованими історією українців. Як засвідчує фактичний матеріал, важливість потреби вербалізації категорії інтимізації простежуємо в тому, що Леся здійснює це в проєкції на сильну текстову позицію – завуальовану назву своїх поезій. Антропоніми-лінгвокультуреми *Шевченко, Тарас, Кобзар, Тарас Григорович* репрезентують глибоку любов і шану до українського генія. Для українців образ великого Кобзаря – це не тільки *тополі в полі, верба, жура, калина, журавлина, коник вороненький,*

козак молоденький, латана свитина й стара хатина. Тарас Шевченко – це вся Україна, яку авторка безмежно любить: *Побійтесь Бога й вознесімо Тарасу / Григоровичу – шану, не наругу* (Степовичка, 2007, с. 101). У поезії-присвяті «Тарасові Шевченку» зацентровано увагу на важливості Шевченкового слова для сучасника: Кобзар – національний символ України, він завжди на часі. Напр.: *// Яке вогненне, Слово мовлене, / що підняло з пільми віків / живих, і мертвих, й ненароджених / нащадків славних козаків. / Без Слова Вашого і чину / змало б місто, знебулось село* / (Степовичка, 2005, с.68). Антропоніми Шевченко, Кобзар, Тарас наповнені високим ступенем експресивності: *// Хоч пламенів вогонь Шевченків, / та нас в глухий загнали кут...* (Степовичка, 2015, с. 68) або *// І сонечко зійшло / і радість промовляє: / «Тараса з ювілеєм привітай!»*. Саме Кобзареве Слово є наскрізним джерелом переконання адресата в авторській позиції, чинник передачі культурно-історичної інформації. Антропонім Шевченко уможливорює посилення енергетичного потенціалу поетичного дискурсу: *// Вслухаймось в Кобзареве Слово нині! / Небесна сотня на підмогу кличе нас* / (Степовичка, 2015, с. 69). Леся Степовичка глибоко розуміє національну неповторність Великого Кобзаря, щораз згадує значущість його палкого Слова, яке в поетичному тексті вживає з великої літери. Для січеславської майстрині поетичного слова Тарас Шевченко – патріот, син, мова, земля, Україна з її героїчним минулим і майбутнім, це знання й почуття, інтенції, прагнення, сподівання, роздуми, вольові імперативи, це історія і «кермо Доби».

Онімний простір поетичного дискурсу віддзеркалює суб'єктивні уподобання Лесі Степовички, наскрізне бачення та глибоке розуміння нею об'єктів навколишньої дійсності й становить вагомий змістотвірний складник художньо-поетичного дискурсу. Не є простим художній світ поетки, яка надає великої ваги семантичному наповненню слова. У процесі формування поетичного дискурсу Лесині оніми набувають нових конотацій, символізуються, стають важливим засобом емоційно-образного розгортання подій. Глибока продуманість вибору антропонімів, філігранна обробка авторкою власних назв насичує пое-

тичний текст цікавою інформацією, наділяє його багатоманітними художнім функціями. Саме цей аспект становить значний інтерес для розбудови теорії літературної ономастики й уможливорює глибше пізнання поетичної творчості Лесі Степовички. Антропоніми акумулюють імпліцитну й експліцитну інформацію, розкривають внутрішнє «Я» авторки. Інформація, яку поетеса доносить до читача, не просто виконує комунікативну функцію, а й дарує справжню естетичну насолоду.

Степовиччин антропонікон розлогий, має дещо прихований сенс і потребує відповідного тлумачення. Тут і апріорні умовні інтуїції, і первісні форми осягнення довкілля та її внутрішнього світу. Важливо також відзначити Лесині дещо позачасові підстави думок і почуттів, віддзеркалені в багатстві міфологічних тем, історичної минувщини, закарбовані в етногенетичній пам'яті української поетки. Художньопоетичний онім у поетичному дискурсі Лесі Степовички становить складну одиницю, яка характеризується з одного боку – власне лінгвістичними, з іншого – екстралінгвістичними особливостями. До лінгвістичних чинників, які формують семантичну структуру власних назв, належать етимологія основи, специфіка функціонування онімів та особливі мотиви іменування; до екстралінгвістичних – виразні умови побутування назви в суспільстві, пов'язані з нею культурно-історичні асоціації, зв'язок оніма з іменований об'єктом, а також ступінь обізнаності реципієнта з ним.

Висновки. Проведений аналіз антропонімів дає підстави визначити їх як важливі маркери лінгвокультурної інформації. Багатогранним є поетичний дискурс Лесі Степовички, у якому антропоніми набувають довершеної й виразної форми. Лесині іменослови, різнопланові й розлогі, запозичені поеткою із невігданого антропонімікону є важливим носієм країнознавчої інформації, слугують своєрідними маркерами її авторського стилю. Це власні імена реальних історичних осіб – представників літератури та мистецтва. Усі вони виконують важливу стилістичну роль, слугують необхідними композиційними складниками поетичного дискурсу. Вдалий вибір Лесею Степовичкою антропоніма не лише надає аналізова-

ному дискурсу конкретності й довершено- Перспектива подальших досліджень полягає сті, а й безпосередньо характеризує його, у простеженні поетичної концептуалізації викликаючи зацікавлення у реципієнтів. гідронімів в українській мові.

ЛІТЕРАТУРА

- Галич В. М.** Антропонімія Олеса Гончара : природа, еволюція, стилістика : монографія. Луганськ : Знання, 2002. 212 с.
- Голобородько К. Ю.** Лінгвістичний статус концепту. *Лінгвістика*. Луганськ, 2003. Вип. 1. С. 16–21.
- Космеда Т. А.** Аксиологічні аспекти прагмалінгвістики : формування і розвиток категорії оцінки. Львів : ЛНУ імені І. Франка, 2000. 350 с.
- Краснобаєва-Чорна Ж. В.** Інтегральний підхід до інтерпретації концепту (філософський та лінгвокультурологічний вектори). *Лінгвістичні студії*. Донецьк, 2006. Вип. 14. С. 27–31.
- Мацько Л.** Лінгвокультурологічний аналіз художнього тексту. *Культура слова*. 2011. Вип. 75. С. 56–66.
- Селіванова О. О.** Лінгвістична енциклопедія. Полтава : Довкілля-К, 2010. 844 с.
- Степаненко М. І.** Думки вголос і про себе. Полтава : ПП Шевченко Р.В., 2013. 412 с.
- Степовичка Л.** Стернею долі : Поезії. Переклади. Проза. Дніпропетровськ : Дніпрокнига, 2007. 320 с.
- Степовичка Л.** Медитації пташиного крила : поезії. Дніпропетровськ : Моноліт, 2003. 96 с.
- Степовичка Л. Н.** Осінні люди : поезії і переклади останніх років. Львів : Ліґа-Прес, 2015. 116 с.
- Ужченко В.Д.** Нові лінгвістичні парадигми «концепт – фразеологізм – мовна картина світу». *Східнослов'янські мови в їх історичному розвитку*. Запоріжжя, 2006. С. 146–152.

REFERENCES

- Halych, V. M.** (2002). *Antroponimiia Olesia Honchara: pryroda, evoliutsiia, stylistyka* [Anthroponymy of Oles Honchar: Nature, Evolution, Stylistics]. Luhansk: Znannia [in Ukrainian].
- Holoborodko, K. Yu.** (2003). *Linhvistychnyi status kontseptu* [The Linguistic Status of the Concept]. *Linhvistyka – Linguistics* (Issue 1), (pp. 16–21). Luhansk [in Ukrainian].
- Kosmeda, T.A.** (2002). *Aksiologichni aspekty prahmalinhvistyky: formuvannia i rozvytok katehorii otsinky* [Axiological Aspects of Pragmalinguistics: Formation and Development of the Category of Evaluation]. Lviv: LNU imeni I. Franka [in Ukrainian].
- Krasnobaieva-Chorna, Zh. V.** (2006). *Intehralnyi pidkhid do interpretatsii kontseptu (filosofskyi ta linhvokulturolohichnyi vektory)* [An Integral Approach to the Interpretation of the Concept (Philosophical and Linguocultural Vectors)]. *Linhvistychni studii – Linguistic studies* (Issue 14), (pp. 27–31). Donetsk [in Ukrainian].
- Matsko, L.** (2011). *Linhvokulturolohichnyi analiz khudozhnoho tekstu* [Linguocultural Analysis of a Literary Text]. *Kultura slova – Word culture* (Issue 75), (pp. 56–66) [in Ukrainian].
- Selivanova, O. O.** (2010). *Linhvistychna entsyklopediia* [Linguistic Encyclopedia]. Poltava: Dovkillia-K [in Ukrainian].
- Stepanenko, M. I.** (2013). *Dumky vholos i pro sebe* [Thoughts Aloud and to Myself]. Poltava: PP Shevchenko R.V. [in Ukrainian].
- Stepovychka, L.** (2007). *Sterneiu doli: Poezii. Pereklady. Proza* [Through the Thorny Path of Fate: Poetry, Translations, Prose]. Dnipropetrovsk: Dniproknyha [in Ukrainian].
- Stepovychka, L.** (2003). *Medytatsii ptashynoho kryla: poezii* [Meditations of a Bird's Wing: Poetry]. Dnipropetrovsk: Monolit [in Ukrainian].
- Stepovychka, L. N.** (2015). *Osinni liudy: poezii i pereklady ostannikh rokiv* [Autumn People: Poetry and Translations of Recent Years]. Lviv: Liha-Pres [in Ukrainian].
- Uzhchenko, V.D.** (2006). *Novi linhvistychni paradyhmy „kontsept – frazeolohizm – movna kartyna svitu”* [New Linguistic Paradigms: «Concept – Phraseologism – Linguistic Worldview»]. *Skhidnoslovianski movy v yikh istorychnomu rozvytku – East Slavic languages in their historical development* (pp. 146–152). Zaporizhzhia [in Ukrainian].